

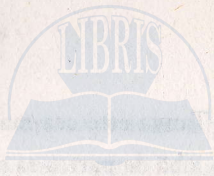
Colectia Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Instiutul Colectiei Cristian FLORESCU

MATT HAIG

■ UMANII

Traducere din limba engleză
ALINA SÂRBU

NEMIRA

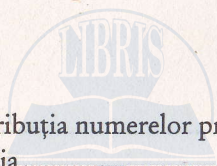
CUPRINS

<i>Prefață (O speranță fără logică în fața unei situații potrivnice copleșitoare)</i>	9
---	---

PARTEA I

ÎMI IAU PUTEREA ÎN PROPRIILE MÂINI

Omul care nu eram	15
Substantivele care arată detașarea și alte cazne timpurii ale celui care vrea să învețe să comunice într-o limbă.....	19
Texaco	27
<i>Corpus Christi</i>	34
Haine umane	44
Întrebări	47
Cafea.....	51
Nebunii	54
Rădăcina pătrată a lui 912 673	55
Vaci moarte	60
Lumea ca voință și reprezentare.....	62
Amnezie	69
Campion Row numărul 4	72
Spectacolul războiului și al banilor	75
Un străin	79
Începerea succesiunii	83
Numere prime.....	88
Moment de teroare pură	92

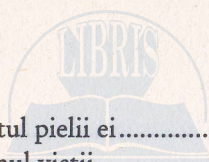

Distribuția numerelor prime.....	93
Gloria.....	97
Materia întunecată.....	101
Emily Dickinson.....	108
Mașina de spălat vase.....	113
O casă mare.....	118
Daniel Russell.....	121
Durerea.....	125
Egiptul.....	127
Acolo de unde suntem noi.....	130
Câinele și muzica.....	133
Grigori Perelman.....	143
Unt de arahide întregi și crocante.....	145
Dansul lui Isobel.....	150
Mama.....	154

PARTEA A II-A

AM ȚINUT O NESTEMATĂ ÎN DEGETELE MELE

Somnambulism.....	163
Eram un nu eram.....	166
Mai vast decât cerul.....	174
Câteva secunde de tăcere la micul dejun.....	180
Viață/moarte/fotbal.....	184
Becul.....	193
La cumpărături.....	195
Funcția Zeta.....	197
Problema cu ecuațiile.....	201
Violetul.....	207
Posibilitatea existenței durerii.....	213
Acoperișuri povărnite.....	215
Chestia cu pene.....	222
Raiul e un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic.....	225
Între.....	227
Două săptămâni în Dordogne și o cutie de domino.....	231
Relaționare socială.....	237
Mereul e compus din acum-uri.....	239
Violență.....	244

Gustul pielii ei.....	248
Ritmul vieții.....	254
Adolescenții.....	258
Vin australian.....	262
Observatorul.....	264
Cum să vezi pentru totdeauna.....	267
Intrusul.....	275
Ritmul perfect.....	278
Un rege al spațiului infinit.....	279
Arta de a te detașa.....	285
Activitate neuronală adaptativă.....	288
Distribuția platikurtică.....	293
„Pălăria și Penele“.....	296
Castelul ideal.....	298
În altă parte.....	299
Locuri de dincolo de logică.....	302

PARTEA A III-A

„RĂNITUL CERB MAI SUS DECÂT TOȚI SALTĂ“

O întâlnire cu Winston Churchill.....	309
Înlocuitorul.....	314
Un joc.....	322
90,2 MHz.....	325
Crima supremă.....	330
Natura realității.....	333
O față la fel de șocată ca luna.....	335
Al doilea tip de gravitație.....	343
Sfaturi pentru un uman.....	346
O foarte scurtă îmbrățișare.....	354
Melancolica frumusețe a unui soare care apune.....	355
Când galaxiile intră în coliziune.....	362
Acasă.....	364
<i>O notă și niște mulțumiri.....</i>	<i>371</i>

Partea I

ÎMI IAU PUTEREA ÎN PROPRIILE MÂINI

OMUL CARE NU ERAM

Așadar, ce e asta?

Sunteți gata?

OK. Trageți aer în piept! O să vă spun.

Ațiunea acestei cărți, chiar a acestei cărți, se petrece exact aici, pe Pământ. Este o carte despre sensul vieții și despre absolut nimic în special. Despre ceea ce este nevoie pentru a ucide pe cineva, dar și pentru a salva. Este despre iubire și poezi morți demult și despre unt de arahide integral. Este despre materie și antimaterie, despre tot și despre nimic, despre speranță și ură. Este despre un istoric de patruzeci și unu de ani pe nume Isobel și despre fiul ei de cincisprezece ani pe nume Gulliver, și despre cel mai inteligent matematician din lume. Este, pe scurt, despre cum să devii un om.

Dar îngăduiți-mi să afirm ceva evident: eu nu eram om. În acea primă noapte, în frig și în beznă, nu eram nici pe departe unul. Înainte să citesc revista *Cosmopolitan*, la benzinărie, nici măcar nu văzusem vreodată această limbă scrisă. Și acum îmi dau seama că aceasta s-ar putea să fie prima oară când voi înșivă o vedeți scrisă. Pentru a vă ajuta să înțelegeți modul în care oamenii de pe aici consumă povești, am alcătuit această carte așa

cum ar fi făcut-o un om. Cuvintele pe care le voi folosi sunt cuvinte omenști, scrise cu un caracter de literă omenesc, înfățișate privirilor într-un mod omenesc, adică succesiv. Cu capacitatea voastră de a traduce aproape instantaneu până și din cele mai exotice și primitive forme lingvistice, sunt convins că înțelegerea mesajului nu ar trebui să constituie o problemă.

Acum, să repet: eu nu eram profesorul universitar Andrew Martin. Eram ca voi.

Profesorul Andrew Martin nu era decât un rol. O deghizare. Persoana care trebuia să fiu pentru a putea duce la îndeplinire o însărcinare. Una care începuse cu răpirea și moartea lui. (Sunt conștient că asta o să dea un ton macabru, așa că o să decid să nu mai pomenesc din nou moartea, cel puțin pentru tot restul acestei pagini.)

Ideea e că nu eram nici pe departe un matematician de patruzeci și trei de ani – un soț, un tată – care predă la Universitatea Cambridge și care își dedicase ultimii opt ani din viață pentru a rezolva o problemă matematică, una care se dovedise de nerezolvat, cel puțin până în acel moment.

Înainte de a ajunge pe Pământ, nu avusesem un păr pe jumătate castaniu care forma, în mod natural, o cărare. De asemenea, nu avusesem nicio părere despre *Planetele* lui Holtz sau despre cel de-al doilea album al trupei Talking Heads, de vreme ce nu mă împăcam deloc cu conceptul de muzică. Sau, cel puțin, n-ar fi trebuit să mă împac. Și cum aș fi putut crede că vinul australian este, în mod automat, inferior oricărui soi de vin provenit din alte regiuni ale planetei, câtă vreme eu nu băusem niciodată nimic altceva decât azot lichid?

Deoarece aparțin unei specii postmatrimoniale, nu încapе vorbă că nu fusesem un soț care-și neglijează soția și care pusese ochii pe una dintre studentele lui, tot așa cum nu fusesem nici

un bărbat care își scotea la plimbare Springer Spanielul englez – o categorie de zeitate domestică păroasă cunoscută și sub numele de „câine“ – doar ca pretext pentru a-și părăsi casa. Nici nu scriesem cărți de matematică, nici nu insistasem ca editorii mei să folosească o fotografie a autorului care se cam apropia de cea de-a cincisprezecea sa aniversare.

Nu, nu eram eu omul acela.

Nu nutream niciun sentiment de niciun fel pentru omul acela. Și, cu toate acestea, el fusese real, la fel de real ca voi sau ca mine, o formă de viață reală, un mamifer real, un primat eucariot diploid care, cu cinci minute înainte de miezul nopții, stătuse la biroul lui, holbându-se la ecranul computerului său și bând cafea neagră (nu vă faceți griji, o să vă explic un pic mai încolo ce este cafeaua neagră și de ce nenorociri am avut parte din cauza ei). O formă de viață care s-ar putea să fi sărit sau nu din scaunul său atunci când s-a produs revelația, în timp ce mintea sa a ajuns într-un loc pe care nicio minte umană nu-l mai atinsese vreodată, la însăși limita cunoașterii.

Și, într-un anumit moment, la puțin timp după ce a avut acea revelație, a fost luat de gazde. De către angajatorii mei. Și l-am întâlnit chiar, pentru foarte, foarte puțin. Suficient pentru a-l „citi“, pentru a-i face o analiză – cu totul și cu totul incompletă. Era întreg la trup, numai că nu și la minte. Înțelegeți dumnea-voastră, poți clona creierile umane, dar nu și ceea ce este stocat în interiorul lor, oricum, nu suficient din ceea ce este stocat acolo, așa că am fost nevoit să învăț o mulțime de lucruri eu însumi. Eram un nou-născut de patruzeci și trei de ani de pe planeta Pământ. Și avea să devină teribil de enervant pentru mine, mai târziu, că nu l-am întâlnit niciodată *așa cum se cuvine*, căci mi-ar fi fost extrem de folositor să-l întâlnesc *așa cum se cuvine*.

În primul și în primul rând, mi-ar fi putut spune despre Maggie. (Of, cât mi-aș dori să-mi fi spus despre Maggie!)

În orice caz, orice informație aș fi dobândit nu avea să schimbe simplul fapt că eu trebuia să opresc progresul. Pentru asta mă aflam acolo. Pentru a distruge orice dovadă a revelației pe care profesorul universitar Andrew Martin o avusese. Dovezi care existau nu doar în computere, ci și în ființele umane.

Ei, așadar, de unde ar trebui să începem?

Presupun că dintr-un singur loc. Ar trebui să începem din momentul când a dat peste mine mașina.

SUBSTANTIVELE CARE ARATĂ DETAȘAREA ȘI ALTE CAZNE TIMPURII ALE CELUI CARE VREA SĂ ÎNVEȚE SĂ COMUNICE ÎNTR-O LIMBĂ

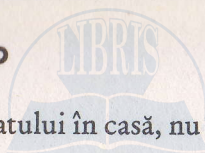
Da, așa cum am mai spus, ar trebui să începem cu momentul în care a dat mașina peste mine.

Într-adevăr, chiar așa trebuie să facem. Pentru că o bună bucată de vreme înainte de asta nu a existat nimic. Nu a fost nimic, și iar nimic, și iar nimic și, deodată...

Ceva.

Eu stând în picioare acolo, pe „drum“.

Odată ce m-am aflat acolo, am avut câteva reacții imediate. În primul rând, ce se întâmpla cu vremea? Trebuie să vă gândiți că, într-adevăr, eu nu prea eram obișnuit cu vremea și cu starea ei. Dar aceea era Anglia, o parte a Pământului unde activitatea umană de căpătâi era să te gândești întruna la starea vremii. Și pe bună dreptate! În al doilea rând, unde era computerul? Se presupunea că ar fi trebuit să existe un computer. Nu că aș fi știut, într-adevăr, cum ar fi trebuit să arate computerul profesorului Martin. Poate că arăta ca un drum. În al treilea rând, ce era zgomotul acela? Un soi de răcnet în surdină, amortizat. Și, în al patrulea rând: era noapte. Fiind, oarecum, un iubitor al

statului în casă, nu prea eram obișnuit cu noaptea. Și, chiar dacă aș fi fost, aceasta nu era o noapte ca oricare alta. Era genul acela de noapte pe care nu îl cunoscusem niciodată până atunci. Asta era o noapte ridicată la puterea unei nopți ridicate la puterea unei nopți. Era o noapte la puterea a treia, o noapte la cub. Un cer plin de o beznă care nu făcea niciun compromis, fără lună și fără nicio stea. Unde erau sorii? Existau, oare, niște sori? Frigul îmi sugera că era posibil să nu existe. Frigul era șocant. Frigul îmi rănea plămâinii, iar vântul aspru care se izbea de pielea mea mă făcea să tremur. Mă întrebam dacă ființele umane ieșeau cumva vreodată afară. Probabil că erau nebuni dacă făceau una ca asta.

La început, îmi era greu să trag aer în piept. Și asta era un motiv de îngrijorare pentru mine. În fond, trasul aerului în piept era una dintre cerințele de bază pentru a fi uman. Dar, în cele din urmă, m-am prins care era șmecheria.

Și, apoi, alt motiv de îngrijorare. Nu mă aflam acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să fiu, asta îmi era din ce în ce mai limpede. Ar fi trebuit să fiu într-un birou, dar acela nu era un birou. Până și pe atunci știam acest lucru. Asta dacă nu cumva era un birou care avea un cer întreg, desăvârșit de norii aceia negri, care se strângeau în acel moment, și de acea lună nevăzută.

Mi-a luat ceva timp – mult prea mult – pentru a înțelege situația în care mă aflam. Pe vremea aceea nu aveam habar ce este un drum, dar acum vă pot spune că un drum e ceva care conectează un punct de plecare cu un punct de sosire. Acest lucru este important. Vedeți voi, pe Pământ nu te poți mișca, pur și simplu, dintr-un loc într-altul instantaneu. Ei nu dețin încă tehnologia necesară. Nu sunt nici măcar pe aproape să ajungă să o dețină prea curând. Nu! Pe Pământ ești silit să petreci o grămadă de timp călătorind între diverse locuri, între diverse puncte, fie că